

fattige Aand er altfor tung til at svinge sig op i de Regioner, hvor min ærede Samtid udfolder saa forbavsende Præstationer i den højere og højeste og endnu aldrig her paa Pladsen sete Luftgymnastik. Jeg maa nøjes med i Beskedenhed at være en oprigtig beundrende Tilskuer! . . . Jeg kommer for Resten derved til at tænke paa, hvad Dagens Blade fortæller, at der med det første skal afholdes et storartet Møde derinde paa den celebre Højskole. Hvad siger egentlig De, Hr. Pastor Hansted, om Deres forhenværende Meningsfæller? Ikke sandt? Det er i hvert Fald en ganske kvik Idé, saadan med visse Aars Mellemrum at holde en lille privat Dommedag over Himmel og Helvede og Vorherre selv.“

Emanuel havde en Gang for alle foresat sig ikke at tale om alvorlige Ting med denne Mand. Han svarede derfor blot med en undvigende Mumlen.

„Bare de nu maa være heldige og dømme rigtigt . . . det er det, jeg frygter mest!“ vedblev Pateren ufortrøden. „For — sandelig! — vi har i vore Dage erfaret, hvad der kan komme ud af blot den allermindste Smule Uagtsomhed paa saadanne Omraader. De har vel ogsaa læst Pastor Magensens epokegørende Skrift om Helvede og HelvedStraffene? Tænk, dèr har nu alle vi Kristne